

Пърси Джаксън
среща Картър Кейн в

СИНЪТ НА СОБЕК

Рик Риърдън

ЕГМОНТ

СИНЪТ на Собек
Приключение на Картър Кейн и Пърси Джаксън
ОТКЪС

Рик Риърдън

Превод от английски АЛЕКСАНДЪР ДРАГАНОВ

ЕГМОНТ

ЕГМОНТ

България

Всички права запазени. Нито книгата като цяло, нито части от нея могат да бъдат възпроизвеждани под каквато и да е форма.

Оригинално заглавие: *The Son of Sobek*

Text copyright © 2013 Rick Riordan

Permission for this edition was arranged through the Nancy Galt Literary Agency.

Илюстрацията на корицата е по снимка от Shutterstock

Превод Александър Драганов

Редактор Вида Делчева

Коректор Таня Симеонова

Издава „Егмонт България“

1142 София, ул. „Фритъф Нансен“ 9

www.egmontbulgaria.com

Електронно издание – EPUB, 2013

ISBN 978-954-27-1123-0

Синът на Собек

Достатъчно лошо беше, че ме изяде гигантски крокодил. Момчето с блестящия меч обаче направи деня ми още по-отвратителен.

Може би е редно да се представя.

Казвам се Картър Кейн и съм едновременно ученик и магьосник, а също и воин. Принуден съм да следя постоянно проявите на египетските богове и чудовища, ако не искам да бъда убит.

Добре де, малко преувеличавам. Не *всички* египетски богове искат смъртта ми. Само част от тях – това върви в комплект с работата ми на магьосник. Ние сме нещо като свръхестествена полиция, която следи злите сили с египетски произход. Стараем се да не ги допускаме да правят прекалено големи пакости в нашия свят.

Днес трябваше да се занимавам с избягало чудовище в Лонг Айлънд. Нашите гадатели усетиха, че в района от няколко седмици има явления с магически произход. По местните новини съобщиха, че около магистралата Монток е забелязано огромно създание, което се храни с дивите животни в областта и изкарва акъла на местните. Някакъв репортер дори го кръсти Блатното чудовище от Лонг Айлънд, а когато смъртните започнат да говорят за чудовища, значи работата наистина е станала дебела.

Обикновено в такива случаи с мен идва сестра ми Сейди или някой от другите бруклински магьосници. Сега обаче всички са в Първи ном в далечен Египет, където се обучават да

контролират кашкавалените демони (да, наистина има такива същества, но, повярвайте ми, не искате да знаете какво представляват) и трябва да се оправям сам.

Настаних се в летящата лодка заедно с Пъзльо, моя домашен грифон, и прекарахме сутринта, кръжейки над южните брегове в очакване на някаква беля. Сигурно се питате защо просто не яхнах Пъзльо – представете си криле като на гигантско колибри, които пърхат по-бързо и по-силно и от витлата на хеликоптер. По-добре е да си стоиш в лодката, освен ако не искаш да станеш на юфка.

Пъзльо си го бива да надушва магията. След няколко часа патрулиране той изврещя: ПЪЪЗ! и рязко се спусна наляво в блатото между две предградия.

– Не ми казвай, че трябва да слизам долу.

Пъзльо потрепера и изкрюка, след което нервно замахна с бодливата си опашка.

Не можех да видя нищо под нас, освен кафявата река, която блестеше с отражението на лятното слънце и криволичеше между тревите и редките изкривени дървета чак до Морикъс Бей. Малко напомняше делтата на Нил в Египет, с дребната разлика, че наоколо имаше уютни къщи със сиви покриви. На север се виждаше дългата колона коли по магистралата Монток – пътуващите искаха да избегнат тълпите в града, като попаднат на тълпите в Хемптънс.

Зачудих се, ако под нас наистина живееше блатно чудовище, колко ли време щеше му отнеме да развие апетит към човешко месо. Би се почувствало като на шведска маса.

– Ами добре – казах на Пъзльо, – свали ме до реката.

Веднага щом напуснах лодката, Пъзльо отлетя с вресък, последван от нея.

– Хей! – извиках аз, но твърде късно.

Пъзльо е плашлив, а месоядните същества го изнервят, също както и фойерверките, палячовците, а също и миризмата от странната британска напитка „Рибена“ на Сейди (за последното

не го обвинявам – сестра ми израсна в Лондон и разви някои странни вкусове).

Разбрах, че ще трябва да се оправям самичък със загадъчното същество, чак след това евентуално да подсвирна на Пъзльо и да се надявам, че той ще се върне да ме вземе.